

Afgiften skulde bestaae for bestandig; den har imidlertid bestaaet indtil Dato, og dens samlede Beløb er ikke saa ubetydeligt, at det er let at afstafte den, men man maa dog meget betænke sig paa at skride til at forhøje den. Jeg vil ligesom den ærede sidste Tale tilraade Thinget ikke at gjøre nogen Lov ud af dette Udkast, men vil tværtimod opfordre Regeringen til at være betænkt paa at lette Omfætningen af faste Eiendomme og om mulig at forberede den fuldstændige Afstæffelse af Halvprocentafgiften.

L. C. Larsen: Jeg kan ikke bele de Betæneligheder, som de to ærede foregaaende Talere have fremsørt mod dette Lovforslag. Hvis der var Tale om at indføre en ny Skat, var det naturligt, at en Mængde Hensyn vilde gjøre sig gjældende, men derom er her ikke Tale; her er kun Tale om en rigtig og nøjagtig Beregning af en allerede længe paabuden Skat. Først have begge de ærede Talere erkjendt, at Proformavæxk bør modarbejdes, men det kan virkelig ikke skee, naar man beholder de Bestemmelser, der hidtil have gjældt; thi det vil da næsten være umuligt at forhindre det. De have meent, at Forholdet burde blive staaende ved, hvad der har gjældt efter Forordningen af 1810 og den Højesteretsdom, som er ommeldt i Motiverne, nemlig at der, naar man i god Tro solgte en Eiendom til en lavere Priis, end den virkelig var værd, heller ikke skulde svares Afgift af noget større Beløb; men det er virkelig en forunderlig Modsigelse. Den samme Forordning bestemmer nemlig, at, naar en Eiendom stænkes bort, skal der betales en halv Procent af Værdien; men naar jeg derimod halvt sælger og halvt stænker den bort, skulde jeg altsaa kun betale af den halve Værdi. Det er en Modsigelse, som forekommer mig at være ganske ubegrundet, og som kun leder til Begunstigelse for ganske Enkelte til Skade for dem, der ellers maae erlægge den hele Afgift. Dette med Hensyn til, hvad der skal lægges til Grund for Beregningen af den Afgift, som skal

svares. Dernæst vil det sees, at Stempelloben har indført en langt nøjagtigere Beregning af Kjøbesummen end den, der ved Forordningen af 1810 blev bestemt med Hensyn til Halvprocentafgiften, og det forekommer mig, at, naar man i et ganske lignende Forhold er kommen til at søge en nøjagtigere Bestemmelse af den Sum, der skal lægges til Grund for Beskatningen, bør man ogsaa følge den i det andet Forhold, som man i tidligere Tid ikke har betragtet med samme Skarphed. Det er virkelig heller ikke nogen ringe Fordeel i det praktiske Liv, at man har eensartede Regler for Erlæggelsen af Afgifter, som Enhver maa erkjende i sig selv ere ganske eensartede. Det er derfor, jeg ikke har Noget imod Lovforslagets Indhold at erindre, men endog kunde ønske, at det fik en Udvidelse, dog ikke til Forøgelse af Halvprocentafgiften, men til Anvendelse paa en tredje lignende Afgift. En saadan Afgift findes nemlig i Kjøbenhavn, idet der efter Planen af 1ste Juli 1799 § 171 ved Overdragelsen af faste Eiendomme skal svares $\frac{1}{4}$ pCt. af Kjøbesummen til Stadens Fattigvæsen. Dette er altsaa en Afgift ganske efter de samme Grundsætninger, men med Hensyn til hvis Beregning der i Tidernes Løb ved administrative Afhjælpelser har udviklet sig en forskjellig Opfattelse, saaledes at vi nu i Kjøbenhavn have tre forskellige Regler for Beregningen af Afgifter, som dog i sig selv ere ganske lige og helst burde være det. Jeg skulde derfor ønske, at den høitærede Finansminister, under hvem denne Afgift til Fattigvæsenet ganske vist ikke henhører, medens den derimod nærmest hører under Indenrigsministeren, vilde være saa god at henvende sin Opmærksomhed paa dette Punkt og mulig tale med Indenrigsministeren derom, saaledes at der ikke i den Henseende skulde møde nogen Hindring for et Endringsforslag, som jeg har paatænkt at stille i denne Retning til Lovforslagets 2den Behandling. Udenfor Kjøbenhavn kjender jeg kun et eneste Sted, hvor en saadan Afgift svares, nemlig Hølbæk. Hvorvidt det Samme er Tilfældet andre Steder,